



Odmev iz Afrike

Ilustrovan mesečnik
v prosep afriških misijonov.

Izdaja:
Klaverjeva družba.

Upravništvo:
Trst, via Fontanone 4.

Stane za celo leto 1 K.



Odmev iz Afrike,

ilustrovan mesečnik v pro-
speh afriških misijonov in
v oproščenje zamorskih sužnjev. Stane za celo leto 1 K.
Naroča se pod naslovom: Družba sv. Petra Klaverja, Trst,
via Fontanone 4. — Oddajalnica družbe sv. Klaverja:
Ljubljana, Frančiškanska ul. 8.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost na glavno voditeljico Klaverjeve družbe,
gospo grofico M. Terezijo Ledóhowsko, Rim, via dell' Olmata, 16.

Vsebina številke meseca malega srpana.

Opičja vojska v Hagalaji. P. Daubenger, C. S. Sp. —
Apostolska prefektura v Stanleyskih slapih. (Duhovniki presv. Srca).
— Apostolski vikariat v osrednji Afriki. (Sinovi presv. Srca). —
Slika: Zamorska semeniščnika v Landani. (Portugiški spodnji Kongo).

Predprave in pooblastitve za duhovnike.

Da bi se tudi duhovščina v vedno večjem številu dejanski
vdeleževala Klaverjevega podjetja, prosila je glavna voditeljica Klaver-
jeve družbe za vse duhovnike, ki pripadajo tej družbi, pri Nj. svetosti
papežu Piju X. sledečih predprav in pooblastitev in jih je po pro-
pagandinem posredovanju tudi dobila:

1. Vsak duhovnik, ki pripada Klaverjevi družbi, ima trikrat
na teden osebno oltarno predpravo;
2. pooblastitev, vernikom ob smrtni uri podeliti popolen od-
pustek po od papeža Benedikta XIV. splošno predpisanem obrazcu;
3. s papeževimi odpustki blagoslavljeni rožne vence, križce,
razpela, svetinje in manjše kipe in rožne vence blagoslavljeni z
Brigitinimi odpustki.

Propagandino pismo z dne 23. majnika 1905.

Klaverjeva družba za afriške misijone!

Ako vleče koga srce, da bi žrtvoval svoje
življenje iz ljubezni do najbolj zapuščenih ljudij v
Afriki, in da bi pomagal vse svoje žive dni afriškim
misijonarjem in misijonskim sestram, opozarjamo
ga na Klaverjevo družbo. Kaj je to, boste vprašali?
To je od apostolskega sedeža potrjena ženska družba
v pomoč afriškim misijonom. Ima že dva novicijata,
enega v Rimu, drugega pri Mariji Sorg blizu Solno-
grada. Sprejemajo se jako vestno vzgojene gospice,
posebno one, ki znajo več jezikov. Tiskan pouk o
pogojih za vsprejem je vedno na razpolago. Kdor
želi biti vsprejet, naj se blagohotno obrne na

Grofica Marija Terezija Ledóhowska

Rim, via dell' Olmata 16.



Sv. Peter Klaver, apostol zamoreev,
prosi za nje in za naše podjetje!

Odmev iz Afrike

Blagoslovljen po Piju X.

Upravištvo: TRST, via Fontanone 4.

Stane za celo leto 1 K.

Vsak prvi torek v mesecu daruje eden
vlč. misijonarjev v Afriki eno sv. mašo
za žive in mrtve ude.

Opičja vojska v Hagalaji.

P. Daubenberger, C. S. Sp.

Vavri, jako bojevit narod ob Kilimandjarskem vznožju, napovedo vojsko vsem sitnim četverorokarjem svoje domovine. Nalogo izvrše na izviren način.

Katerim so opice prizadele največ škode, oskrbeli so pušice in loke, napravili so lesene sulice z železnimi ostrinami. Železne sulice so jim Nemci že davno pobrali, meneč, da imajo samo oni posebno predpravo, igrati se morilnim orožjem, drugim pa da to ne pristojajo, če ni Nemcem v korist. Tako orožje so si napravili in so ga razdelili Vavri med sosede, ki so se hoteli vdeleževati boja na življenje in smrt.

Dan za boj se določi, ob katerem ima vsakdo biti na svojem mestu ob južnem robu pragozda, kjer je imel sovražnik najvarnejše zavetje.

Ker so se bile opice prav zelo razmnožile in jih je bila polna vsaka dolina in vsak breg in vsaka njiva, obsejana s koruzo, jih je skrivala, je vzbudilo to pri Vavrih občno sveto jezo in celi narod je hrepenel po maščevanju.

Nabralo se jih je cele trume, prišli so možje in tudi žene niso ostale doma, kakšna bi pa tudi bila žena, ki bi pustila moža samega v smrtno nevarnost! Mikun, suh in izstradan starček, leta so mu izpulila zobe in lase, je bil izbran za vojskovodjo. Mladina ni

šla v boj. Mladina ni za v boj z opicami, vzlasti dekleta ne. Opice se jih ne boje. Spak noče pred njimi bežati, čaka, da se mu približa sovražna deklina, in brije pred njo najsmošne burke in deklina se da premotiti, namesto da bi vdarila sovražnika po okrogli tikvi, se mu začne smejati. Stari, izkušeni vojaki, ki so dobro poznali mladino današnjega dne, je niso uvrstili v bojne čete. Da pa ne bi ostala brez zaslug v boju za domovino milo, prepustili so ji drugo važno nalogo, skrbeti je morala za prehranjevanje bojnikov. Mladenci in deklice so nosile banane in vrče, polne sladkega piva, na bojno polje. Res, važna naloga.

Bojniki se zbero na določenih prostorih, in urnonogi fantje in brhka dekleta nakopičijo banan in piva. In kdo bo hrabrim bojnikom zameril, ako so nekateri menili, da bi bilo dobro povžiti najprej kupe banan in popiti vrče piva, in potem, če bo čas dopuščal in če želodec ne bo pretežak, iti nad ljutega sovražnika. Vavrom na čast moramo povedati, da je bila večina drugega mnenja, da treba iti prej nad sovražnika in da se bo zmagovalno slavlje obhajalo še le tedaj, ko se bodo povrnili, ovenčani z opičjimi repi. Ta misel je tudi prodrla na veliko jezo propadle manjšine.

Bojni načrt je bilo treba predložiti poglavarju. Brez njegovega dovoljenja se ni smel nihče ganiti. Poslanstvo odide v Bomo k Kisareku.

* * *

V poglavarjevi vasi sta vladala mir in tišina. Le nekaj koz je bilo sredi vasi in ovac in med njimi so bili otroci in ti niso dali miru. Po sencah se je pretegovala četa lenuhov. Zvedeli so, da je dal poglavar ubiti vola, in prišli so se mu klanjat ter mu zatrjevati svojo zvesto vdanost, za kar je pa seveda vsakateri hotel imeti komadič volovske kosti, ob kateri je še viselo nekoliko mesa.

Kisareka se je tudi vdal lenobi, ležal je v senci, tik njega je stal vrč s pivom, od časa do časa je vzdigoval zmočeno glavo ter je prijateljsko poljuboval s pivom napolnjen vrč, in ko je že šlo s sladko tekočino proti koncu, je privoščil tudi tovarišem, da so smeli vanj povohati.

In ker sem jaz ravno naletel na ta prizor, je zadela ta čast tudi mene, moral sem vbogati, sicer bi bil prišel v nemilost pri poglavarju. In kdo ne vboga rad kaj takega, posebno ako je ravno dovršil dolgo pot pod žgočim afriškim solncem. Sedeli smo pri vrču in predrzne opice so prišle na majhno njivico pred poglavarjevo palačo ter so začele obirati turšico, kakor da bi jo bile one nasejale in okopale. Splezale so celo na streho, brijoč burke iz nas. Poglavar je bil žalosten, da tako malo spoštujejo njega in njegove žene, in pravil mi je, koliko krivice so mu že napravile. Jaz pa vzamem puško, jo sprožim in plump! in ležala je velika zverjad pred nami na tleh, kazaje vse štiri proti nebu.

V istem času se približa Mikun z oboroženim poslanstvom. Kolik strah in groza napade v senci ležeče lenuhe! Morda je prišel klat in morit? Žene zaženo krik in vik, otroci zbeže, Kisareka po-

grabi sulico. Kar sem mogel, sem je pomirjeval, ker sem vedel, čemu so prišli. Svetoval sem Kisareki, naj dovoli opičjo vojsko, in vedel sem, da bo moj nasvet vsprejet.

Mikunu se dovoli vstop. Starec se približa, trepetajoč pred poglavarjevim veličastvom, in poljubi sulice v znamenje vdanosti. Spremstvo stori isto. Nikoli še ni poglavar videl toliko hrabrih Nimrodovih učencev v svoji palači, bil je ponosen na svoje podanike in vpraša Mikuna: „Čemu si prišel?“

„Mungi, glej, žalostno je, če mora star in oslavljen človek kakor sem jaz lakote umirati, in ne da bi se mogel pri tebi pritožiti!“

Spremstvo je samo tiho mrmralo, kaj več govoriti ni dovoljeno priprostemu ljudstvu v sultanovi navzočnosti.

„Govori!“ zavpije Kisarika, „ministri bodo svetovali, in jaz bom pomagal.“

Množica je bila zadovoljna, vsi so vedeli, da poglavar nikoli ne reče prazne besede. Mikun pove na kratko vzrok svojega prihoda. Poglavar se vzdigne, črn je kakor vran, ponosno se ozira naokoli in natezuje svoje že itak dolgo telo. Tišina vlada, nihče se ne gane, le sulica v njegovi roki se giblje.

„Mnesi! Ndesika!“ zakliče, in koj priskočita oba ministra, začne se veliko posvetovanje, kojega sad je bilo dovoljenje za opičjo vojsko. Vriskaje se povrne cela četa v gorovje. Štela je okoli petsto mož. Solnce je jasno sijalo na črne kodravec, na njih svetle kije in na vihrajoča banderca okoli njihovega ledja. Ker niso korakali skozi sovražno deželo in se jim ni bilo bati napada, zato se tudi niso brigali za bojne vrste. Čete so se razšle, nekateri so šli čez polje, drugi čez gozd, kakor se je komu poljubilo. Ob robu pragozda, kjer pobirajo stare mamice drva, tam so se zmenili, da pridejo zopet skupaj, in da odtam vdarijo na sovražnika. Ko se zbero, jim da Mikun povelja. Ena tretjina se mora poskriti po luknjah, druga naj stoji skrita za drevjem in tretja naj leta z divjim kričem po gozdu, in sicer od severa proti jugu. Šlo je po sreči. Naleteli so le na posamezne sovražnike, sedeli so vrh drevja ter so jim kazali osle iz varne višine. Večje sovražne čete ni bilo nikjer.

Še le popoludne se raznese novica, da se je več stotin opic poskrilo v neko gozdno zatišje. Pravcat boj se razvije. Zvijačno se bližajo zatišju, sedaj so videti in bliskoma jih ni, plazijo po drevju, skačejo čez grmovje in suho vejevje, rjove, kakor levi, da se zrak trese, postajajo razposajeni in predrzni.

Tupatam izstrelijo kdo strupeno pušico, ali naprej si ne upa nihče, ker še niso vsi skupaj, sovražnik še ni popolnoma zajet in rog se še ni oglasil. Krik prihaja vedno večji, bojne čete se množijo in vse je vedno bolj divje, bolj grozno.

Še eno dolino treba prekoračiti in stoje ob vodi Rav. Na levem bregu se je že postavilo okoli sto bojnikov, da prepreče pot bežečemu sovražniku. Bojna trompeta buči in naznanja, da je čas za napad. Napadajoče čete se vedno bolj bližajo druga drugi, previdno korakajo, dokler se na Mikunovo povelje ne vsujejo v zatišje. Opice

obhaja smrten strah, od vseh strani so zajete, od groze tulijo, zmagajoči zamorci pa vriskajo od veselja. Otrovane pušice frče vsredo med opice, groza jih požene v vodo, katero hočejo preplavati, ali kaj, ker niso vstvarjene za vodo, povrnejo se na suho, hoteč po bregu ubežati, ali gorje, vstavijo je kiji, sulice in noži. Vavri so združeni, Mikunovo povelje se razlega: „Bite z bati, pehajte z noži in sulicami!“ in tri sto sovražnikov obleži, zevajoč, vzdihujoč in umirajoč na zemlji. Seveda si ne smete misliti, da so se opice radovaljno vdale, o ne, boj je bil vroč, temu je opica pritisnila krepko zaušnico, da je kar omahnil, drugemu je zasadila zobe v roko ali nogo ali kam drugam. Ali to mora biti tako, sicer bi ne bilo boja, ampak mesarsko klanje. To so uvideli celo zamorci in zato niti ranjenci niso preveč zamerili. Nekatero bolj junaške opice se niso hotele boriti z ljudmi, bile so premilosrčne, da bi prelivale krv, rajši so se podale v nevarnost, da jih požro valovi, in bile bi tudi premagale penečo se vodo, da jih niso opazili nekateri izborni plavači, ki vdero za njimi, da jim prikrajšajo pot. Rdeča kri je barvala rjave valove, kjer so našle ubegle opice hladen grob. Sovražnik je bil popolnoma poražen na kopnem in mokrem. Sedaj treba oskrbeti ranjence.

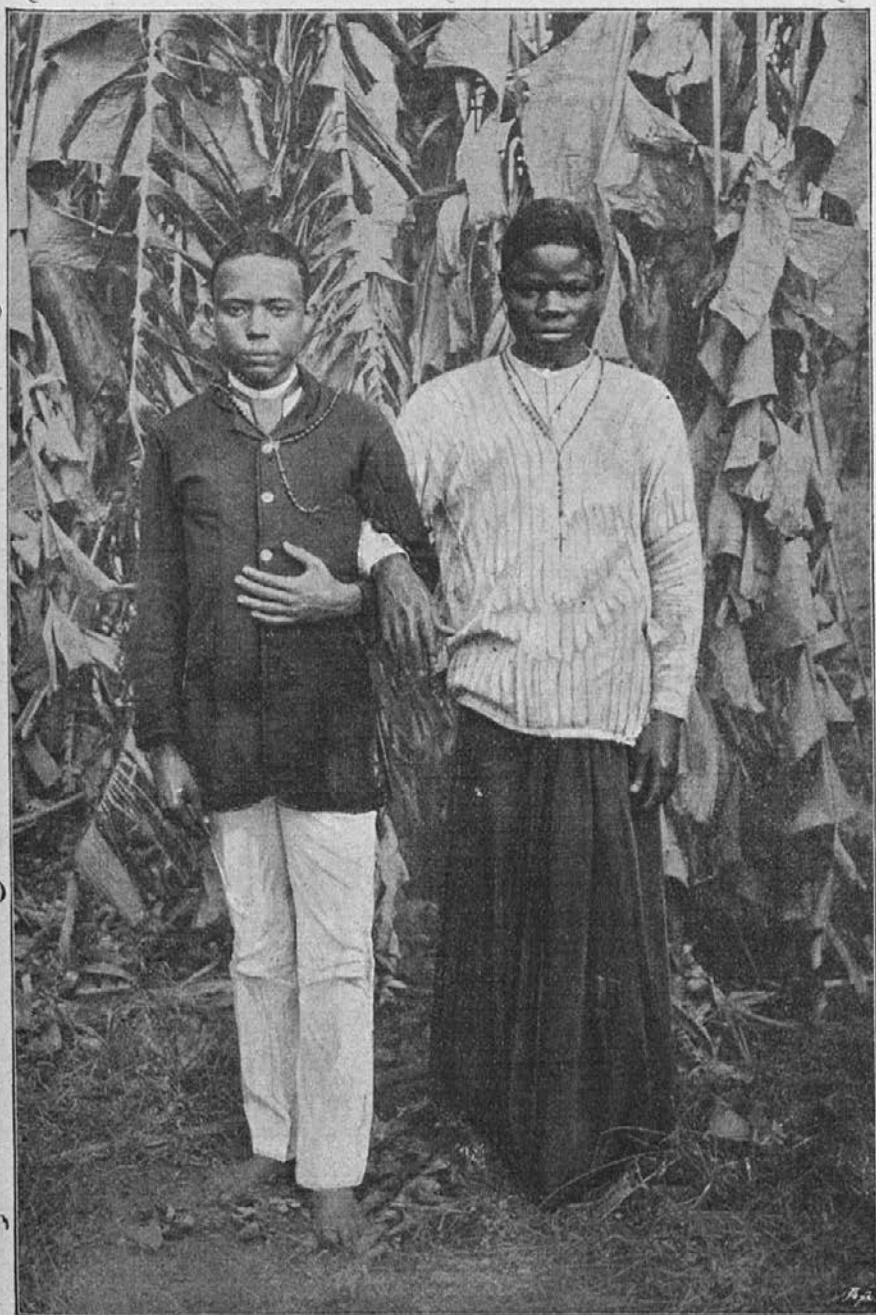
Na rane so si privezovali hladeča zelišča, in kdor je bil tako potr, da ni mogel več sam domov, zadeli so ga prijatelji na rame. Ranjenci so bili raznovrstni, nekateri so se povrnili brez nosa, drugi brez ušesne lopatke, in vendar ni bilo brezmejne žalosti radi izgub, saj je bil sovražnik premagan in konečno človek vse lože pogreša kakor vsakdanji kruh, kateri je bil sedaj po slavni zmagi zagotovljen. Z divjim veseljem so pregledovali mrtve sovražnike, in največje mrtve junake so nesli v veliki svečanosti proti domu, da jih v Bomi poklonijo poglavarju.

Mikun je dobil v vročem boju krepke zaušnice, bile so trde, da jih ni mogel prenesti, in nezaveden se je zvrnil. Zvesti podaniki ne zapuste poveljnika tudi v nevarnosti ne, iztrgajo ga sovražniku in nesó ga v Bomo k poglavarju. Zavest se mu povrne in z milim pogledom je prosil piva, da se zopet okrepi, nato pripoveduje: „Dvanajst groznih opic se me loti, vse sem ubil, le ena me vdari tako ljuto v obraz, da se mi pred očmi stemni in padel sem.“

Med Vavri vlada zopet tihi mir, dasiravno še niso pokončane vse opice in njih sosedje Vakibošji jih imajo več kakor jim je ljubo ter bi jim drage volje nekatero prepustili. Vavri se tudi niso prevzeli radi velike zmage, ter si nikakor ne domišljajo, da so premagali Trojo ali Rim, veseli je le, da so banane in turšica varneje, in da jim opice ne pomagajo pojesti vseh pridelkov.

Iz bojnega polja so vzeli s seboj nekoliko opižjih glav, največje in najbolj tolste poklonijo meni.





Zamorska semeniščnika v Landani (Portugiški spodnji Kongo).

Apostolska prefektura v Stanleyskih slapih.

(Duhovniki presv. Srca.)

Sv. Gabriel, 28. vel. srpana 1905.

Božji sklepi so neumljivi tudi v težavah misijonskega življenja.

Najprej prosim, da oprostite, ker tako pozno odgovarjam na Vaše pismo z dne 28. sušca. Prejel sem ga na svojem potovanju v Avakubo in še le zadnje dni sem zopet dospel k sv. Gabrielu. Hvala Vam, gospa grofica, za raznovrstno pomoč in za plemenito in čudovito požrtvovalnost, s katero podpirate težavno apostolstvo v Afriki. Ne morem Vam dopovedati, kako srečnega sem se čutil, ko sem Vas pretečenega kimovca v Rimu osebno spoznal.

Iz Evrope sem odišel na praznik brezmadežnega Spočetja in sem došel tusem meseca svečana. Na pot sem vzel seboj dva misijonska sobrata, katera sem pa moral že med potovanjem spraviti k večnemu počitku. Letošnje nezdravo podnebje nam je mnogo škodovalo. Imel sem 21 misijonarjev in devet sem jih izgubil, trije so umrli in šest jih je zbolelo in morali so v težki bolezni nazaj. Ali ljubi Bog že ve, kaj dela, in bo tudi našo nesrečo ob svojem času obrnil na dobro.

Po svojem povratku nisem delal nič drugega, kakor da sem potoval. Najprej sem šel proti jugu, po novi železnici za velikanskimi pragozdi. Naletel sem na prav čudovite vzore otroške vere in srčnosti. Ti dobri ljudje so me povsod sprejemali s šopki v rokah. Glejte, kako oplemeni sv. vera človeško dušo! Pred kratkim so bili ti ljudje še ljudožrci, ki so se še celo med seboj vjedali, zdaj pa sem našel tam samo ljudi, ki celi teden težko delajo, zidajo železnico pri pekoči vročini in ob nedeljah pa prihajajo 60–70 km daleč k sv. maši. V soboto zvečer, ko dobe plačo, se podajo na pot, gredo celo noč, da jim je mogoče priti k sv. maši, po sv. maši se povrnejo takoj domov in so v pondeljek zjutraj že pri delu.

Žetev v vinogradu Gospodovem je povsod zrela, le delavcev je premalo. Od 1. mal. srpana lan. leta do zadnjega rožnika tek. leta smo krstili 1036 oseb.

Sprejmite, gospa grofica, mojo najprisrčnejšo zahvalo in popolno spoštovanje!

P. Gabriel Grison, apostolski prefekt.

Apostolski vikarijat v osrednji Afriki.

(Sinovi presv. Srca.)

Kartum, 24. rožnika 1905.

Dobri uspehi v preteklem letu.

Tukaj pošljem Vaši visokorodnosti kratko poročilo o našem delovanju v preteklem letu:

V omenjenem letu je delovalo v našem vikarijatu 18 duhovnikov in 26 sester. Število katolikov znaša 7920. Krščenih je bilo šest odraslih oseb, 31 otrok. 3127 oseb je bilo krščenih v smrtni

nevarnosti, 12 je bilo birmanih, 895 jih je bilo pri spovedi, 862 pri sv. obhajilu. Misijonski okraj ima devet cerkvice in kapelice, 168 šolarjev, tri delavnice, po eden zavod za starčke in ubožce in 37 katekumenov.

Številke sicer niso visoke, vendar nam ni treba obupati. Mnogo postaj dosedaj ni imelo rednega oskrbovanja, radi Mahtijevih bojov jih skozi celih 15 let ni bilo mogoče vrediti. Mahtisti so vse vničili, kar je bilo krščanskega; še celo krščanska imena so odpravili.

Ko se je zadušil upor, vstanovili smo postaje Kayango, Mbili in Attiko. V Halfayi smo pozidali hiše za sestre in sedaj moramo čakati, da bo naše delovanje obrodilo duhovni sad. Upam, da se mi z božjo pomočjo posreči, prihodnje leto zaznamovati nekaj napredka.

Misijonarji — sinovi presv. Srea — kakor tudi sestre, delujejo z velikim pogumom in mnogo samozataje za izveličanje duš. Zdravi so bili skoro vsi celo leto, dasiravno so morali mnogo pogrešati, menim, da je to posebna milost božja.

Pridenem nekaj opazk o stanju posameznih postaj.

1. Kartum je glavno mesto v Sudanu, tukaj je vladin sedež in tudi naša glavna postaja. Pretečeno leto smo povečali misijonsko kapelo, povečali smo tudi kapelo sv. Ane, pri kateri stanujejo sestre, in kjer se tudi hrani najsv. Zakrament. V Kartumu je misijonska prokuratura in odtukaj se oskrbujejo misijonske postaje, zato smo morali zidati poslopje za skladišče in delavnico za mizarje, kovače in čevljarje. Pozidali smo deško šolo in pri sestrah šolo za deklice z zavodom. V Halfayi, ki je Kartumsko severno predmestje, so se naselile sestre ter so vstanovile dekliško šolo. Hišo so najele. Ker moramo naši sv. veri zagotoviti primerno stališče, treba, da Kartumsko postajo prav krasno pozidamo. Sedaj pobiram za novo cerkev in sem hvaležen za vsak dar. Obhajali smo cerkvene slovesnosti, omenim samo petdesetletnico proglašenja Marijinega brezmadežnega Spočetja, katero smo obhajali v vseh postajah. V Kartumu je prejel gojenec naše družbe sv. obrede in na novega leta dan 1905 je služil prvo sv. mašo.

2. Asuan je najbolj severna misijonska postaja našega vikarijata. Tukaj smo postavili zavod za obnemogle starce, da se pripravljajo na srečno smrt. Mnogo dobrega so storile sestre z oskrbovanjem bolnikov, krstile so precejšnje število otrok v smrtni nevarnosti.

3. Omdurman. Sestre vodijo dekliško šolo, ki je bila lansko leto dobro obiskovana, slabši je bil obisk na deški šoli, ker je morala tekmovati z vladno šolo.

4. Na postaji Lulu med Šilukzamorci smo postavili zdravo stanovanje iz žgane opeke. Od misijonske postaje do belega Nila smo napravili nasip, in zdaj imamo tudi v deževni dobi suho pot. Šiluki so že po naravi jako nezaupno ljudstvo. Misijonarji so vporabljali razna sredstva, da si pridobe njih zaupanje. Dajali so jim dela v opekarni, v vrtu, pri nasipovanju in na polju. Bolnike so oskrbovali z zdravili. Lansko leto je bilo malo dežja, in suša je napravila med

Siluki slabo letino in draginjo. Lulski prednik je kupil za 360 kron domačega žita, da ga je razdelil med Šiluke. To je storil, da si pridobi narod za se. Delavcem in bolnikom pripovedujejo o kraljevstvu božjem. Več dečkov, še celo kraljevega princa, so vzeli k sebi. Poučujejo je v krščanskem nauku, v čitanju in pisanju. Že pred petdesetimi leti so prišli misijonarji do Gondokora, v Šilukijo pa niso mogli, ker so domačini umorili vsakega tujca, ki je prišel v njih deželo. Sedaj spoštujejo Šiluki misijonarje. Prepotoval sem njih deželo od kraja do konca, in kamorkoli sem prišel, povsod so mi pravili, da so tujezi iz Lula dobri ljudje. V malo letih se bodo Šiluki preobrnili k krščanstvu. To je tem gotovejše, ker niso dosedaj nič hoteli čuti o izlamu. Ko se je vtemeljevala druga postaja v Šilukiji, Attiko namreč, že niso misijonarji zadeli napolovico težav, katere so imeli v Lulu. Mnogo jim je pomagalo, da so že bili večji jeziku in narodnim šegam.

5. Kayango je še mlada postaja, vendar napreduje vrlo naglo. Šolo že ima. Lansko leto smo imeli 18 dečkov na postaji. Štirje so se učili mizarstva, in štirinajst se jih je učilo brati in pisati. Med temi dečki je tudi poglavarjev sin. Misijonarji so se že Ndoggojeziku, ki se govori v Golu, prav dobro privadili in poučujejo krščanski nauk v njem. Na praznik brezmadežnega Spočetja smo sprejeli omenjenih 18 dečkov med katekumene in podelili smo jim svetinjico in škapulir.

6. V Mbili so se misijonarji že dobro privadili Džurjeziku ter so prevedli del katekizma v džurščino. Poglavar jim pošilja svojega sina v šolo. Džuri so spretni izdelovalci železa, ki se tukaj nahaja v veliki množini, zato so misijonarji napravili veliko kovačnico.

7. Attiko. Ta postaja je bila ustanovljena meseca grudna 1905. Domačini Šiluki so misijonarje nezaupljivo opazovali. Postavili so si šotor in dve leseni koči, eno imajo sedaj za kapelo.

V nekaterih krajih v Sudanu kakor v Halfi, Berberu in Suakinu živi nekoliko katolikov, večinoma so činovniki, trgovci in delavci. Misijonar jih je večkrat obiskal in jim dal priložnost zadostiti velikonočni dolžnosti.

Še le ta mesec sem se povrnil iz daljnega potovanja po notranji deželi. V kratkem bom zopet poročal Vaši visokorodnosti. Za ta čas priporočim svoj misijon Vam, visokorodna glavna voditeljica, kakor tudi vsem „Odmevovim“ čitateljem. Bog blagoslovi veleza-sluzno družbo!

S hvaležnim spoštovanjem ostanem Vašej visokorodnosti vdani
Fr. Ksaver Geyer, škof in apostolski vikar.



Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

DAROVI.

Od 1. do 30. velikega travna 1906.

Za afriške misijone: Po naši čast. glavni voditeljci: po vlč. g. Kalan 255 K 10 v, č. mil. sestre v Penzultalvány 5 K; poslano v Trst: vlč. g. župnik Rančigaj 2 K, Dekan v Škofjiloki 7 K, Lorenc Kocmut 2 K, Marija Zevjal 1 K 50 h, č. šolske sestre v Tomaju 3 K, Mihael Kumprej 1 K, vlč. g. Jožef Kokiz 1 K 50 v, M. Klajnshek 1 K, po Engelsbergeru: J. Arch 1 K, N. N. 20 v, vlč. g. Mdčnik 10 K, Peter Trebec nabral 8 K 30 v, Janez Jencič 1 K, Janez Bartjančič 4 K, Terezija Sluban 1 K, Bleierli 30 v, Vincencia Štek 1 K, po Zerniku: M. Urbas 2 K, Ivana Zernik 50 v, vlč. g. Berce 1 K 40 v, po Franciski Probej: Ana Krebel 1 K, Matilda Mežnar 1 K, vlč. g. Cigon 3 K, slovenski Marijini otroci v Trstu pri slovesnosti Marie delle Grazie nabrali 11 K 20 v, vlč. gosp. M. Sušnik 60 K, po Petru Šait od N. N. 1 K.

Za stradajoče: Po naši čast. glavni voditeljci: po vlč. g. Kalan 78 K; poslano v Trst: Ivana Kus 1 K, Tereza Čerček 2 K, Agnes Sodja 2 K, J. M. Zupen 5 K, štiri neimenovani 2 K, Rozman Maria nabrala 2 K 13 v, Martin Kot 4 K, vlč. g. župnik Zupan 7 K, G. M. 6 K, M. G. 40 v, Uršula Ulaga nabrala 5 K, Franc Anič 3 K, Albina Zotter 17 K, Mihael Rulovec 24 K, Maria Kuntarič nabrala 4 K 10 v, po Rozaliji Miklavčič od J. Tomo 1 K, Franca Zore nabrala 3 K 50 v, Franca Zlemberger nabrala 8 K 60 v.

Za odkup sužnjev in poganskih otrok poslano v Trst: vlč. g. župnik Dekleva 1 K, A. Baher 4 K, Marija Rozman za svojega otroka kot botra 2 K.

Za kruh sv. Antona v Afriki poslano na glavno voditeljco Ignac Lapanja 21 K 1 v; poslano v Trst: Jozefa Luin 1 K, A. Bacher nabral 1 K 10 v, Franc Ravnik nabral 8 K 20 v, vlč. g. župnik Nagl 2 K, Antonija Lenart 4 K, Antonija Keše 21 K, Ignac Lapanja 1 K, Uršula Ulaga 1 K, Pavel Dolinšek 1 K, Marija Gradišnik 2 K, Karl Gradišnik 1 K, Marjeta Vodusek 2 K, Jakob Zagoričnik 1 K, Anton Krainz 2 K, vlč. g. J. P. 4 K, Rosa Dokl 1 K, vlč. g. Anton Puščenjak 2 K.

Za Klaverjev novič poslano v Trst: Uršula Jazbec 60 v, Pankrac Traunchar 2 K 39 v, Barbara Za ata 60 v, Gregorijo Tamšek 60 v, Ivana Barl 6 K, Kati Rižnar 22 K 80 v, Matija Volavc 3 K 20 v, Peter Trebec 60 v, Jožef Bole 60 v, Marija Bole 60 v.

Za frančiškane poslano v Trst: Za P. Norberta v Armante: Marija Šuman za sv. maše 4 K.

Za jezuite na Madagaskaru: Za gobovce po naši čast. glavni voditeljci vlč. g. Kalan 169 K.

Za frančiškanke Marijine misijonarke: po naši čast. glavni voditeljci vlč. g. Kalan 50 K.

Za Klaverjevo družbo: po naši čast. glavni voditeljci vlč. g. Kalan 9 K; poslano v Trst: vlč. g. župnik Alois Kokelj 2 K 60 v; **pospeševalni prispevki:** vlč. g. župnik Ulčnik 4 K, M. N. V. 6 K 10 v, M. Klinar 2 K, Melhior Oblak 2 K 50 v, Uršula Markiseti 1 K 20 v, Josefa Markiseti 1 K 20 v, Martin Kot 2 K, Jera Kot 2 K, Antonija Čremošnik 2 K, Jurij Lapanja 2 K, Marija Lapanja 2 K, Rozalija Kenda 2 K, Terezija Sluban 2 K, Albina Zotter 2 K, Tomaž Potočnik 2 K.

Skupna svota: 940 K 2 v.

Vino

v korist afriških misijonov.

Vinsko pleme	1/1 steklenica	1/2 steklenice	1 zabojček za poskušnjo s 4 polsteklenicami s poštnino in zabojčkom
	K	K	K
Algerijski muškatovec . .	2:50	1:35	7—
Malvoisie mi sec (za sv. maše)	1:80	1:—	5:50
Malvoisie blanc doux . . .	2:20	1:20	6—
Malvoisie doux rouge . .	2:20	1:20	6—
Samoški konjak	6—	3—	14—
Quina Samos (za bolnike)	3:45	1:80	8:75

Vsa ta vina se dobivajo pri vinskem oddelku družbe sv. Klaverja v Solnogradu, Dreifaltigkeitstg. 12.

Oddajalnice so:

Dunaj, I. Bäckerstrasse 20. — Krakova, ul. sv. Anny 4. — Inomost, Universitätsstrasse 3. — Praga, IV. 33. — Bolzan, Obstmarkt 16/I. —

Malvoisie-vina, konjak in Quina-Samos se dobijo tudi v Breslavi, Hirschstrasse 33.

Obširni popisi za Avstro-Ogrsko in Nemčijo se dobijo zastonj.

Sčim naj podpiramo misijone?

Sv. maše. Propaganda je podelila Klaverjevi družbi pravico sprejemati darove za sv. maše ter je pošiljati v Afriko misijonarjem. Da se pa z njimi res kaj pomaga misijonom, ne smejo biti darovi premajhni, in naj bi ne znašali vsaj spod 2 K ne.

Kruh sv. Antona. Klaverjeva družba bi rada pomagala največjim revežem v Afriki. Uvedla je zato kruh sv. Antona. To se napravi tako-le: ako je kdo v zadregi, naj obljubi sv. Antonu Pad. kakov primeren dar za uboge zamorce. Ako ga bo sv. Anton uslišal in mu pomagal, naj se dar dpošlje Klaverjevi družbi.

Klaverjev novičič in otroška zveza. Ta dva zavoda še-le pred kratkim ter imata namen vzbujati požrtvovalnost za misijone pri starih in mladih, bogatinih in revežih. Pristopi lahko, kdor daruje na mesec najmanj pet ali vsaj dva vinarja za misijone.